

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI I PRACY¹⁾

z dnia 13 lipca 2004 r.

w sprawie szczegółowego sposobu i trybu organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne

Na podstawie art. 60 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku

pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Gospodarki i Pracy kieruje działem administracji rządowej — praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki i Pracy (Dz. U. Nr 134, poz. 1428).

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy sposób i tryb organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych, jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na

ubezpieczenia społeczne poniesionych w związku z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego, treść wniosku o organizowanie robót publicznych, prac interwencyjnych oraz tryb i warunki zawieranych umów z uprawnionymi pracodawcami;

- 2) wymiar dopuszczalnej pomocy w granicach określonych w przepisach rozporządzenia Nr 2204/2002 Komisji WE z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 TWE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz. Urz. WE Nr L 337, 13/12/2002 r.).

§ 2. Prace interwencyjne i roboty publiczne mogą być organizowane przez pracodawcę, jeżeli innym podmiotom gospodarczym realizującym takie same zadania jak wykonywane u tego pracodawcy przez skierowanych bezrobotnych w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych nie zagraża z tego powodu likwidacja lub upadłość.

§ 3. Prace interwencyjne nie mogą być organizowane przez pracodawcę, jeżeli znajduje się on w stanie likwidacji lub upadłości.

§ 4. Prace interwencyjne nie mogą być organizowane u pracodawców będących:

- 1) partiami lub organizacjami politycznymi;
- 2) posłami lub senatorami na potrzeby biur poselsko-senatorskich;
- 3) organizacjami związków zawodowych, z wyjątkiem upoważnionych do prowadzenia pośrednictwa pracy związkowych biur pracy oraz klubów pracy;
- 4) organizacjami pracodawców, z wyjątkiem upoważnionych do prowadzenia pośrednictwa pracy biur oraz klubów pracy;
- 5) urzędami naczelnymi i centralnymi organów administracji państwowej;
- 6) kościołami lub związkami wyznaniowymi;
- 7) przedstawicielstwami państw obcych.

§ 5. 1. Pracodawca lub organizator robót publicznych składają wniosek o organizację robót publicznych lub prac interwencyjnych do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na miejsce wykonywania robót publicznych lub prac interwencyjnych.

2. Wniosek powinien zawierać:

- 1) nazwę pracodawcy lub organizatora, adres siedziby i miejsce prowadzenia działalności;
- 2) numer identyfikacji nadany w krajowym rejestrze podmiotów gospodarki narodowej REGON;
- 3) numer identyfikacji podatkowej NIP;
- 4) oznaczenie formy prawnej prowadzonej działalności;

5) liczbę bezrobotnych proponowanych do zatrudnienia w ramach robót publicznych lub prac interwencyjnych oraz okres zatrudnienia;

6) miejsce i rodzaj prac, które mają być wykonywane przez skierowanych bezrobotnych, pożądane kwalifikacje oraz inne wymogi;

7) informacje dotyczące wysokości proponowanego wynagrodzenia dla skierowanych bezrobotnych oraz wnioskowaną wysokość (procent przeciętnego wynagrodzenia), refundowanych wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia skierowanych bezrobotnych.

3. Pracodawca ubiegający się o zorganizowanie prac interwencyjnych do wniosku powinien dołączyć oświadczenie o spełnianiu warunków określonych w § 3 wraz z dokumentami potwierdzającymi spełnienie tych warunków.

4. Starosta w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku wraz z kompletem wymaganych dokumentów powiadamia wnioskodawcę o rozpatrzeniu wniosku i podjętej decyzji.

§ 6. 1. Starosta zawiera z pracodawcą, u którego bezrobotni wykonywać będą prace interwencyjne, lub organizatorem robót publicznych, lub wskazanym przez niego pracodawcą umowę określającą w szczególności:

- 1) liczbę bezrobotnych oraz okres, na jaki zostaną zatrudnieni;
- 2) rodzaj i miejsce wykonywanych prac oraz niezbędne lub pożądane kwalifikacje bezrobotnych;
- 3) terminy i wysokość refundowanych z Funduszu Pracy przez starostę kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne;
- 4) obowiązek informowania starosty o wypadkach wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym;
- 5) obowiązek zwrotu wypłaconych kwot refundacji w przypadku wykorzystania środków niezgodnie z umową oraz tryb i termin tego zwrotu.

2. W przypadku gdy organizatorowi robót publicznych zostanie przyznana zaliczka ze środków Funduszu Pracy, o której mowa w art. 57 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zwanej dalej „ustawą”, umowa powinna określić termin przekazania zaliczki, nie wcześniejszy jednak niż 5 dni przed terminem płatności, na które jest przyznana, umożliwiający terminową wypłatę wynagrodzeń skierowanym bezrobotnym i opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne oraz sposób rozliczenia tej zaliczki.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, może zawierać zobowiązanie do przyznania pracodawcy jednorazowej refundacji, o której mowa w art. 51 ust. 4 ustawy, w wysokości ustalonej w umowie, po spełnieniu warunków określonych w tym przepisie.

4. Pracodawca, u którego skierowani przez starostę bezrobotni będą wykonywać prace interwencyjne, oraz organizator robót publicznych lub upoważniony przez niego pracodawca zawierają z bezrobotnymi umowy o pracę.

5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku organizowania prac interwencyjnych w powiatowych urządach pracy.

§ 7. Kwota zaliczki, o której mowa w § 6 ust. 2, nie może przekroczyć należnej organizatorowi robót publicznych kwoty podlegających refundacji za dany miesiąc wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia skierowanych bezrobotnych.

§ 8. 1. Starosta, kierując bezrobotnego do pracy, może zawrzeć z pracodawcą umowę o jednorazową refundację poniesionych kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem tego bezrobotnego, o której mowa w art. 47 ustawy.

2. Umowa określa w szczególności:

- 1) liczbę bezrobotnych oraz okres, na jaki zostaną zatrudnieni;
- 2) rodzaj i miejsce wykonywanych prac oraz niezbędne lub pożądane kwalifikacje bezrobotnych;
- 3) termin i wysokość należnej refundacji z Funduszu Pracy;
- 4) obowiązek informowania starosty o wypadkach wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym;
- 5) obowiązek zwrotu wypłaconych kwot refundacji w przypadku wykorzystania środków niezgodnie z umową oraz tryb i termin tego zwrotu.

§ 9. Pomoc, o której mowa w rozporządzeniu, jest pomocą publiczną na tworzenie nowych miejsc pracy lub rekrutację pracowników znajdujących się w szczególności niekorzystnej sytuacji, określonej w rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 TWE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia.

§ 10. 1. Kosztami kwalifikującymi się do objęcia pomocą na tworzenie nowych miejsc pracy są ponoszone w okresie 24 miesięcy przez pracodawcę koszty płac nowych pracowników, na które składają się:

- 1) wynagrodzenia brutto oraz
- 2) opłacone od wynagrodzeń obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne.

2. Maksymalna intensywność pomocy udzielanej na tworzenie nowych miejsc pracy wynosi:

- 1) 30 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla podregionów 42 (m. Poznań) i 22 (m. Warszawa);
- 2) 40 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla podregionów 4 (m. Wrocław), 17 (m. Kraków) i 30 (Gdańsk—Gdynia—Sopot);
- 3) 50 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla pozostałych podregionów.

3. Podregiony, o których mowa w ust. 2, określają przepisy w sprawie wprowadzenia Nomenklatury Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NTS).

4. W przypadku małych i średnich przedsiębiorców w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 10, 13/01/2001), maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w ust. 2, z wyjątkiem przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w sektorze transportu, zwiększa się o 15 punktów procentowych brutto, pod warunkiem że całkowita intensywność pomocy nie przekroczy 75 %.

§ 11. Udział własny beneficjenta pomocy, o którym mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. Nr 123, poz. 1291), zwanej dalej „ustawą o pomocy publicznej”, w kosztach zatrudnienia powinien wynosić co najmniej 25 %. Za udział własny należy rozumieć środki, które nie zostały uzyskane przez pracodawcę w związku z otrzymaną wcześniej pomocą publiczną w szczególności w formie kredytów preferencyjnych, dopłat do oprocentowania kredytów, gwarancji lub poręczeń udzielonych na warunkach korzystniejszych niż oferowane na rynku.

§ 12. Pomoc na tworzenie nowych miejsc pracy przyznawana na podstawie niniejszego rozporządzenia może być udzielana łącznie z inną pomocą lub wsparciem ze środków Wspólnoty Europejskiej w odniesieniu do:

- 1) kosztów inwestycji, w związku z którą tworzone są nowe miejsca pracy, jeżeli realizacja tej inwestycji nie została zakończona w momencie utworzenia tych miejsc pracy lub zatrudnienie zostanie utworzone w ciągu trzech lat od dnia zakończenia inwestycji, lub
- 2) kosztów zatrudnienia związanego z tą inwestycją lub w odniesieniu do innego zatrudnienia związanego z tą inwestycją,

o ile łączna wielkość pomocy nie przekroczy maksymalnych intensywności pomocy regionalnej na inwestycje.

§ 13. Pomoc, o której mowa w § 9, na tworzenie nowych miejsc pracy jest udzielana, jeżeli utworzone miejsce pracy:

- 1) stanowi wzrost netto liczby pracowników u danego pracodawcy, w porównaniu ze średnią z ostatnich 12 miesięcy;

2) będzie utrzymywane przez minimalny okres 3 lat, lub 2 lat — w przypadku małych i średnich przedsiębiorców.

§ 14. Jeżeli pracodawca korzysta jednocześnie z pomocy na nowe inwestycje oraz na tworzenie nowych miejsc pracy związanych z daną inwestycją, maksymalną dopuszczalną wielkość pomocy oblicza się jako iloczyn dopuszczalnej intensywności, o której mowa w § 10 ust. 2 i 4, i wyższej kwoty kosztów nowej inwestycji albo dwuletnich kosztów pracy nowo zatrudnionych pracowników.

§ 15. Jeśli utworzenie miejsc pracy jest związane z realizacją dużego projektu inwestycyjnego w rozumieniu przepisów o finansowym wspieraniu inwestycji, pomoc na utworzenie tych miejsc pracy przewidziana w niniejszym rozporządzeniu, łącznie z inną pomocą uzyskaną przez pracodawcę w związku tym projektem inwestycyjnym nie może przekroczyć maksymalnej wielkości pomocy ustalonej dla tego projektu.

§ 16. 1. Pracodawcy może zostać przyznana pomoc na rekrutację pracownika znajdującego się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, o której mowa w art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) Nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest udzielana pod następującymi warunkami:

- 1) intensywność pomocy brutto obliczana jako procent kosztów płac, co oznacza koszty wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne, przez jeden rok od dnia zatrudnienia bezrobotnego, skierowanego przez powiatowy urząd pracy, nie przekroczy 50 %;
- 2) gdy rekrutacja nie stanowi wzrostu netto liczby pracowników w danym zakładzie, stanowisko lub stanowiska musiały zostać zwolnione w następstwie dobrowolnego odejścia, przejścia na emeryturę z powodu wieku, dobrowolnej redukcji czasu pracy lub zgodnego z prawem zwolnienia za naruszenie obowiązków służbowych i nie w wyniku redukcji etatów oraz
- 3) pracownik lub pracownicy muszą być uprawnieni do nieprzerwanego zatrudnienia przez minimum 12 miesięcy, a pracodawca może rozwiązać umowę o pracę tylko w przypadku naruszenia przez pracownika obowiązków służbowych.

§ 17. Pomoc przeznaczona na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji podlega sumowaniu z inną pomocą państwa na zatrudnienie oraz pomocą ze środków Unii Europejskiej, która odnosi się do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, i nie może przekroczyć 100 % kosztów płac w okresie, w którym pracownik lub pracownicy są zatrudnieni.

§ 18. Jeżeli pomoc przyznana danemu beneficjentowi pomocy w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach pomocy publicznej, zgodnie z § 9—17 przekroczy w dowolnym okresie trzyletnim 15 mln euro brutto, istnieje konieczność wystąpienia o indywidualną notyfikację pomocy.

§ 19. Pracodawca zamierzający uzyskać pomoc publiczną, o której mowa w § 9, jest obowiązany do złożenia organowi udzielającemu pomocy oświadczenia o spełnieniu warunków, o których mowa w rozporządzeniu, odnoszących się do dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej. Pracodawca ma także obowiązek przedstawiania szczegółowej dokumentacji kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą.

§ 20. Przepisy § 9—19 mają zastosowanie do beneficjentów pomocy w rozumieniu ustawy o pomocy publicznej.

§ 21. Przepisów rozporządzenia regulujących dopuszczalność udzielenia pomocy publicznej nie stosuje się:

- 1) do pomocy w sektorze stoczniowym, górniczym i pomocy na tworzenie nowych miejsc pracy w sektorze transportowym;
- 2) w działalności związanej z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- 3) w zakresie działalności związanej z eksportem, w szczególności jeśli wielkość pomocy jest bezpośrednio związana z wielkością eksportu lub jest powiązana z utworzeniem sieci dystrybucji, lub jest przeznaczona na bieżące wydatki związane z działalnością eksportową;
- 4) do pomocy uzależnionej od wykorzystania towarów krajowych uprzywilejowanych względem towarów przywożonych.

§ 22. W przypadku organizowania robót publicznych na podstawie art. 140 ustawy nie stosuje się wymogu reintegracji zawodowej i społecznej, o którym mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.²⁾

Minister Gospodarki i Pracy: *J. Hausner*

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 21 marca 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz przyznawania zaliczek i finansowania rzeczowych kosztów organizacji robót publicznych (Dz. U. Nr 38, poz. 189, z 1997 r. Nr 25, poz. 134, z 1998 r. Nr 166, poz. 1242, z 1999 r. Nr 111, poz. 1307, z 2000 r. Nr 44, poz. 514 oraz z 2001 r. Nr 145, poz. 1634) zachowane w mocy na podstawie art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001).